

1

וישלח אתם משה י
 לתור את ארץ כנען ואמר אליהם עלו זה בנגב ועליהם את ההר:
 וראיתם את הארץ מה היא ואת העם הישב עליה החזק הוא י
 הרפה המעט הוא אסירב: ומה הארץ אשר היא יושב בה הטובה י
 הוא אסירעה ומה הערים אשר הוא יושב בהן הן עמוקות אם י
 במבצרים: ומה הארץ השמנה הוא אסירזה הישבה עץ אסיראון כ
 והתחזקתם ולקחתם מקרי הארץ והמים ימי בכורי ענבים:
 ייעלו ויתרו את הארץ ממדבריאן עד ירחב לבא חמת: ויעלו בנגב כ
 ויבא עד חברון ושם אחימן ששי ותלמי ילדי הענק וחברון שבע
 שנים נבנתה לפני צען מצרים: ויבאו עד נחל אשכול ויכרתו משם כ
 זמורה ואשכול ענבים אחד וישאהו במוט בשנים ומן הרמנים ומן
 התאנים: למקום ההוא קרא נחל אשכול על אדות האשכול אשר כ
 כרתו משם בני ישראל: וישבו מתור הארץ מקץ ארבעים יום: כ
 וילכו ויבאו אל משה ואל אהרן ואל כל עדת בני ישראל אל כ
 מדבר פארן קדשה וישבו אותם דבר ואת כל העדה ויראו
 את פרי הארץ: ויספרו לו ויאמרו באנו אל הארץ אשר שלחתנו כ
 כ וגם זבת חלב ודבש הוא וזה פריה: אפס כיעו העם הישב בארץ כ
 כט והערים בצורות גדולות מאד וגם ילדי הענק ראינו שם: עמלק
 ל יושב בארץ הנגב והחתי והיבוסי והאמורי יושב בהר והקנעני יושב
 ל על ההים ועל יד הירדן: ויהס כלב את העם אל משה ואמר עליה
 לא נעלה וירשנו אתה כייכול נוכל לה: והאנשים אשר עלו עמו
 לב אמרו לא נוכל לעלות אל העם כייחזק הוא ממנו: ויציאו דבת
 הארץ אשר תרו אתה אל בני ישראל לאמר הארץ אשר עברנו
 בה לתור אתה ארץ אכלת יושביה הוא וכל העם אשר ראינו
 לג בתוכה אנשי מדות: ושם ראינו את הנפילים בני ענק מן הנפילים
 יד א ונהי בעינינו כחגבים וכן היינו בעיניהם: ומשא כל העדה ויתנו
 ב את קולם ויבכו העם בגילה ההוא:

5
 וידבר יהוה אל משה לאמר: דבר אל בני ישראל י
 ואמרת אליהם כי תבאו אל ארץ מיטבתים אשר אי
 8 נתן לכם: ועשיתם אשר ליהוה עלה ארובת לפליג
 9 לך אי בנדבה אי במעדים לעשות בית נוח ליהוה
 4 מן הדרך אי מן הצאן: והקריב המזבחים קרבני ליהוה
 7 מנה סלת עשרון כלול ברביעת הדון שמן: וכן
 לנסך רביעת הדון תעשה על העלה אי לנבח לכבש
 האחד: אי לאל תעשה מנה סלת שני עשרים כלולה
 בשמן שלשית הדון: וכן לנסך שלשית הדון מקריב י
 רביעת ליהוה:

כנען ע"מ

6
 וידבר יהוה אל משה לאמר: דבר אל בני ישראל י
 ואמרת אליהם בבואכם אל הארץ אשר אי מביא אלהים
 שמה: והיה פאקלכם מלחם הארץ תרימי תרומה י
 ליהוה: ראשית ערשתכם חלה תרימי תרומה בתרומת כ
 לרן בן תרימי אקמה: מראשית ערשתכם תתנו ליהוה י
 תרומה ליהוה:

(כע)

7
 (יח) בבואכם אל הארץ. משונה
 ביאה זו מכל ביאות שנחורה, שנכולן נאמר
 כי מצא, כי מצא, לפיכך כולן למדות זו מזו,
 וכיון שפרט לך הכתוב באחת מהן שאינה
 אלא לאמר ירושה וישיבה, אף כולן כן, אבל זו
 נאמר בה צבואכס, משנכנסו בה ואכלו
 מלקמה נתחייבו בחלה: כ"י ע"מ

* במסרה ס רבתי

ועוד אפשר לרמוז שהכתוב רמו דמאין זכה
 כלב למעלה זו להשתיק כל העם בעידן
 רתחא לזה רמו סמ"ך גדול לומר שיש לו על מה
 לסמוך סמיכה גדולה על אבות העולם שהתפלל
 סם כמ"ש ז"ל וזהו סמך כמשמעו גדול.

כע צבואכס
כנען ע"מ

(לא) ויהם כלב [סמ"ך גדול(ט)], כמו הם כל בשר(ז) (זכריה ב יז).
 ויהם [נתין על סמ"ך(ל)], רמו ששיתק ס' ריבוא. כ"י ריבוי יאן

חצולה גדולה להם לעשות כולונס והוא שלא בלא צליליחותם אל משה ואלהן והנשיאים
 ראשונה כמו שהיה ראוי ונאות להם כי פחדו שילואו מלצט לו יונעטו העם מהקבץ לשמוע
 דבריהם שלא השיבו אותם דבר צועמד כל העדה ולא נשמר משה מזה כי נכבדו לכו צמם
 שהראוס את פרי הארץ צפרהקיל והיה סבור שלא יגידו צפיהם דת מנה שיסכים עם
 הפרי אשר בידם:
 רשע ורשמה רצה שהוליו עלמס מכלל מרגליס וכנסו ככלל יועלים. ולזאת הסבה חטאו
 מאד השומעים מהם הליועלים כחוס להם.

כע צבואכס
כנען ע"מ

ח"ר י"אין מוציאין פירות מא"י דברים שיש בהן חיי נפש כגון יינות
 שמנים וסלתות ר' יהודה בן בתירא מתיר ביין מפני שממעט את התפלה וכשם
 שאין מוציאין מארץ לחור' כך אין מוציאין מארץ ישראל לסוריא ורבי מתיר

כע צבואכס
כנען ע"מ

גבו' אין מוציאין פירות מא"י דברים שיש בהם חיי נפש כגון יין כו'. שמנים
 סלתות ר"י בן בתירא מתיר ביין מפני כו'. צוה יס ליישב מה שנתקשו המפרשים צמרגלים
 בנה הוליו דנת הארץ שהרי אמרו וגם זאת חלצ ודעס וזה פריה ומ"ש וכסס שפירותיה משונים
 כך כו' הוא דרך דרש אבל לפי שנשמחה א"י צו' מינים ארץ חטה ושעורה גפן ותאנה ורמון
 ארץ זית שמן ודעס ספר הכתוב בנה שהוליו דנה ויכרתו וגו' מן הרמונים ומן התאנים ואמרו
 וגם זאת חלצ ודעס וזה פריה לדיוקא שאלו הפירות הם צא"י שאינן חיי נפש אבל שאר דברים
 שחיי נפש תלוי בהן כגון חטין וזית אין בה ובגר העיד הכתוב על דעתם רעה כמ"ש ארץ חטה
 וגו' ארץ זית דקדמה חטה לארץ קמח וקדמה זית לארץ צמר כדאמר צנורות שהן עיקר שנתה
 של א"י שחיי נפש תלוי בהן ולריב"ז ניחא טפי ויכרתו גם משם זמורה ואשכול ענבים להוליו
 דנה שיש בה דבר המביא תפלה ולזה אמרו ארץ אוכלת יושביה כי אין הארץ מספיק חיי נפש
 אוכלת ליושביה אבל היא מכלה את יושביה ברעש אשר תמיד מלוי בה באברהם נאמר ויהי רעב
 וגו' וירד אברהם מנרמה בעקב וישן יעקב נקש לישב בשלוח כו' ולנכסוף ע"י הרעב הורד מנרמה
 עם בני ביתו זו הטענה היה בלכס כי באמת באברהם היה נכסיון גם בעקב לקיים ברית בין
 הנחרים וק"ל:

כע צבואכס
כנען ע"מ

ויהם כלב ... עלה נעלה ... לא
 נוכל לעלות, שבתחילה אמר להם אני
 עמכם בעצה אחת ובלבו היה לומר אמת שנאמר
 (יהושע יד, זח) ואשיב אותו דבר כאשר עם
 לבבי ואחי אשר עלו עמי המסו את לב העם, וכך
 הקב"ה מעיד עליו שנאמר (להלן יד, כד) ועבדי
 כלב עקב היתה רוח אחרת וגו', כשבאו המרגלים
 אמרו נאמן עלינו כלב, מיד עמד על הספסל
 ושיתק את כל ישראל שהיו מצווחין על משה
 שנאמר ויהם כלב, והם היו סבורין שהיה אומר
 לשון הרע לפיכך שתקו, פתח ואמר עלה נעלה
 וירשנו אותה כי יכול נוכל לה, מיד חלקו כנגדו
 ואמרו לא נוכל לעלות אל העם.

זהו סידורו לכונן מדי חדש בחודשו בכרכת ברוך אתה יהוה מקדש ישראל וראשי חדשים:

ניסן	יהוה אלהי	יוצא מצירוף הפסוק ונקודותיו	ישמחו השמים ותגל הארץ
אייר	יהוה אלהי	יוצא מצירוף הפסוק ונקודותיו	תהלל המתהלל השכל יודוע
סיון	יהוה אלהי	יוצא מצירוף הפסוק ונקודותיו	ידותיו ולצילע המשכון השנית
תמוז	יהוה אלהי	יוצא מצירוף הפסוק ונקודותיו	זה איננו שיה לי
אב	יהוה אלהי	יוצא מצירוף הפסוק ונקודותיו	הסכת ושמע ישראל היום

ג א = וידבר יהוה אלי משה לאמר: שלח לך אנשים וחקרו את הארץ
 כנעו אשר אצרך נתן לבני ישראל איש אחד למטה אבותיו
 תשלחו כל נשיא בהם: וישלח אתם משה ממדבר פארן על פי ג
 יהוה כלם אנשים ראשי בני ישראל המה:

ותקרבון אלי כלכם ותאמרו נשלחה אנשים לפנינו
 ויחקרו לנו את הארץ וישבו אתנו דבר את הדרך אשר נעלה
 כה ואת הערים אשר נבא אליהן: ויטב בעיני הדבר ואקח מקם
 שנים עשר אנשים איש אחד לשבט:

(טו, ב) דבר אל בני ישראל נסמכה פרשת נסכים למרגלים, הם
 חטאו באשכול, יבוא הבן ויכפר על האב(טו), יבוא ניסוך היין ויכפר
 על האשכול, זהו שאמר הכתוב (שה"ש א יד) אשכול הכופר דודי לי
 בכרמי עין גדי, על עון האשכול עשה לי דודי כפרה(טו) לקחת יין
 מכרמי עין גדי.

אין פ' בבהמ"ו, לפי שקל מי שברך בהמ"ו בכונה אין שולט בו לא אף
 ולא קצף וכו' ומזונותיו מצויין לו ברנח ובקבוד כל ימיו, ספר החנוכה, עטרת זקנים.

וכן ג' שאכלו תניא רבי אליעזר אומר כלל שלא אכר אין חמורה טובה ורחבה
 בכרכו חארץ לא יצא ידי חובתו, כרוב הראב"ד ויר שהרי הנביאים כן קראוה
 בכטה סקוטור ואנו צריכין לספר בשבח הארץ ולהודות עליה, ואני חמה לכזה, לא הצריכו
 זבח חלב ודבש ככו כו:

אלתי אבדך אלתי אבדתם אלתי יצקך ואלתי יעקב
 ויסתר משה פניו כי ירא מהביט אל האלהים: ויאמר
 יהוה ראה ראיתי אתה עמי אשר במצרים ואת
 צעקתם שמעתי מפני נגשו כי דעתתי אתימאבותי:
 וארד להצילי מיד מצרים ולהעלותי מן הארץ ההוא
 אל ארץ טובה ורחבה ואל ארץ זבת חלב ודבש אלי
 מקום הנני נתתי ונתתי והאמרי תפרו והתו והוביטו:
 ועתה הנה צעקת בני ישראל פאה אלי ונסדראתי אתי
 הלחץ אשר מצרים לחצים אתם: ועתה לכה ואשלחך
 אל פרעה ויוצא את עמי בני ישראל ממצרים:

ג) הנה תכונן על פי ספר יצירה הנ"ל, חוש הראיה
 כנפש הוא נגד חדש תמוז כשנה, וחוש
 השמיעה כנפש נגד חדש אב כשנה, והנה תמצא
 (במדר ב) בסידור השבטים לדגליהם א, יהודה יששכר
 זבולון (שערי אורה סע"ה ס"ה ע"ב) נגד ניסן אייר סיון
 דגל א', דגל ב' ראובן שמעון גד, הנה ראובן נגד
 תמוז שהוא החדש חוש הראיה, על כן אמרה לאה
 בלידת ראובן לשון ראיה (בראשית כט לב) כי ראה י"י
 בעיני, ושמעון נגד חדש אב הוא נגד חוש השמיעה,
 על כן אמרה לאה בלידתו לשון שמיעה (שם לב) כי
 שמע י"י כי וכו' (והנה תמצא אות הראשון בשם
 ראובן אות ר' כמו אות הראשון של ראיה, וכן אות
 הראשון בשמעון ש' כמו אות הראשון של שמיעה),
 והנה תמצא כי הנשיאים של אלו ב' השבטים שהם
 נגד ב' החדשים, בעוד שהיו ישראל במדבר אירע
 בהן מה שאירע, דהנה המרגלים הלכו לתור את הארץ
 בכ"ט סיון (תענית כט.), ממילא הלכו בתמוז החדש הראיה,
 (במדבר לב ט) ויראו את הארץ ויניאו את לב בני ישראל
 וכו' ונפגם חוש הראיה, והנה (שם יג כה) וישבו
 מתור הארץ מקץ ארבעים יום בחדש אב חדש
 השמיעה והוציאו דיבה על הארץ, (שם יד א) ותשא כל
 העדה ויתנו את קולם כי שמעו לדבריהם ונפגם בחוש
 השמיעה, ונגזרה גזירה על אלו ב' החדשים עד כי
 ירחמם הש"י כמהרה כימינו

ושמתי עליהם שרי אלהים שרי מאות שרי המשיח ושרי
 22 עשרות: ושפטו את העם בכל עת ותהי כל יתד בך תגל
 וביאו אליך וכל הדבר תקמן ושפטיתם והקל מקלך
 23 וישאו אתך: אם אתה דבר הנה מששה וצות אלהים
 ונקלת עמך וגם כל העם הזה עלי מקמי יבא בשלום יי
 24 וישמע משה לקול חתני ויש כל אשר אמר: ויבחר
 משה אנשי חיל מקל ישראל וקמן אתם ראשים על
 כה העם שרי אלהים שרי מאות שרי המשיח ושרי עשרות:
 26 ושפטו את העם בכל עת אתה דבר תקשה וביאו אל
 27 משה וכל הדבר תקמן ושפטו הם: ותנו יתד לו אל ארצו:

בן יששכר יתן אה.